

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

07 Eylül 2025

Sayı: 317

Fiyatı: 40 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Hükümet ve patronlar kitlelerle alay ediyor



Halk daha ucuz ekmek almak için sırada

Ekonomi bakanı Mehmet Şimşek ekonominin iyi gittiğinden ve TUIK rakamlarının ekonomide yüzde 4.8 bir büyümeden bahsetse de bunlar kitlelerin yaşadığı gerçekler değildir. Bunlar olsa olsa milleti uyutmak için söylenen naralardır! Bazı temel verilere bir göz atmak, maalesef emekçiler ve yoksulların neler yaşadığını acı bir şekilde gözler önüne seriyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başvazının devamı:

Çok çarpıcı bir örnek: Türkiye İşçi Konfederasyonu (Türk-İş) ağustos ayına ilişkin açlık-yoksulluk sınırı verilerini açıkladı. Ağustosta mutfak enflasyonu aylık yüzde 2.64, on iki aylık yüzde 40.68, yıllık ortalama yüzde 41.46 olarak hesaplandı. Dört kişilik ailenin aylık gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 27 111 TL'ye yükseldi. Gıda ile birlikte tüm temel harcamalar için haneye girmesi gereken toplam gelir tutarı (yoksulluk sınırı) ise 88 bin 310 TL oldu.

Türk-İş tarafından açıklanan açlık-yoksulluk sınırı verileri Türkiye'de açlığın büyüdüğünü açıkça gösteriyor. Açlık sınırı asgari ücretini 5007 TL aştı. Buna göre asgari ücret açlık sınırının yüzde 18.46 altında kaldı. Yoksulluk sınırı ise 88 bin 310 TL'ye yükselerek 22 bin 104 lira olan asgari ücreti dörde katladı.

Emekçi ücretlerinin büyük bir çoğunluğu 30-40 bin TL civarında olduğu gerçeği göz önünde bulundurulduğunda, ekonominin güzel olduğu, iyileştiğinden bahsedebilmeyiz! DİSK-AR'ın raporu, gerçek işsizliğin resmi verilerin çok üzerinde olduğunu ortaya koydu. Son iki yılda 3.5 milyon kişi işsiz sayısına eklendi. Toplamda ise, Haziran 2025'te işsiz sayısı 13 milyon 383 bin kişiye tırmandı. Yani gerçek işsizlik oranı yüzde 29.6 oldu.

Hükümet, Türkiye'nin üst gelire çıkacağını iddia etti. Gerçekler ise, Dünya Bankasının Findex Raporu'na göre yüzde 42'si bankalara borçlu. Kredi kartı borçluluğunda Türkiye yüzde 70 ile zirvede. Son 5 yılda tarımsak kredi borçlarının ise 130 milyar liradan 1 trilyon liraya çıkarak yüzde 710'luk bir zirve yaptı.

Emekli olduğu halde çalışmaya devam edenlerin sayısı son 5 yılda üçe katlandı: 2020'de 746 bin 766 kişi emekli olduğu halde kayıtlı olarak çalışırken, bu sayı büyük bir sıçrama yaparak 1 milyon 865 bin kişiye tırmandı. Tekstil sektöründe ciddi bir iş hacminin azaldığı görüldü. Tekstil ürünleri sektöründe gerileme istihdam tarafına da yansdı. Bu sektörün çalışan sayısı anketin başladığı 2016'dan bu yana en yüksek oranda azalma kaydetti. Temmuz'da yüzde 41.9 olan istihdam endeksi Ağustos ayında yüzde 40.4 ile dibi gördü.

Büyük patronları, kapitalistleri zenginleştiren AKP hükümeti, onlarla beraber yukarıda verilen birkaç çarpıcı örnekle ekonomiyi nasıl felakete götürdüklerini ve de bunun sonucu olarak da emekçilerin ve yoksulların nasıl büyük bir yoksulluğa sürüklediklerini açıkça görebiliyoruz. Bu bataklıktan ise çıkmanın yolu CHP'nin gösterdiği olabilecek seçimler yoluyla değil, işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanarak sömürü düzenine son vermesiyle mümkündür. (02.09.25)

Emekçinin Gündemi

2025: İlk 6 ayda işçi mücadeleleri

AKP hükümeti 2025 yılının ilk 6 ayında yine sömürü düzenini ve adaletsizliklerini tüm imkanlarını seferber ederek sürdürdü. Buna karşılık işçi sınıfı kendini savunmaya devam etti. Özetle, belirli kazanımların elde edilmesine rağmen kayıpların yaşandığı bir mücadele dönemi olduğunu söyleyebiliriz. Bir yanda Erdoğan-Şimşek programı kapsamında dayatılan düşük zamlar, esnek çalışmaya ve sendikasızlaştırmaya karşı süren grev ve direnişlerle belirli kazanımlar elde edilirken diğer yanda yüksek enflasyon ve önemli oranlarda artan vergiler emekçi ücretlerinde büyük erimelere yol açtı. DİSK-AR verilerine göre 2025 yılı ilk 6 ayında enflasyon ve vergilerin faturası en az 972 milyar TL'ye ulaştı.

Metal işçileri direndi ve kazandı

2025 yılında patronlar ve hükümet ücret zamlarını en düşük seviyelerde tutmaya, 2 yıllık sözleşmeler yerine 3 yıllık sözleşmeler dayatmaya çalıştılar. Ama özellikle metal iş kolunda MESS'e bağlı fabrikalarda başlayan grevler, Cumhurbaşkanı kararnamesiyle yasaklanmasına rağmen sürdürüldü ve önemli kazanımlarla sonuçlandı. Evrensel gazetesindeki verilere göre, Örneğin Hitachi Energy emekçileri 20 günlük grev ardından ilk 6 ay için yüzde

60.5 zam alırken 3 yıl yerine 2 yıllık sözleşmeye devam ederken, esneklik maddeleri de geri çekildi. GE Grid Solutions'da 33 gün süren grevle ilk 6 ay için % 47 zam ve ek artış sağlandı ve de 3 yıllık sözleşme ve esneklik maddeleri kabul edilmedi. Artaş Krijojenik'te 23 günlük grevin ardından ilk 6 ay için % 45 zamlar 1 yıllık sözleşme imzalandı. Schneider Elektrik'te ise 25 günlük grev sonucu 2 yıllık sözleşme hakkı korundu.

Metal sektörü dışındaki grevlerde de bazı dikkat çeken kazanımlar elde edildi. Tütün fabrikalarında çoğu asgari ücretle çalışan emekçiler, grev sonrası ortalama % 100 oranında zam alabildi. Tezcan Galvaniz'de 46 gün süren grevin ardından emekçi ücretlerine % 71 zam yapıldı. Gebze'deki Pulver'de ise emekçilerin birkaç saatlik grevi patronun % 55'lik teklifini % 92'ye çıkarmasıyla sonuçlandı.

Sendikalaşma mücadelesi ve süren direnişler

2025 yılının ilk yarısında ücret mücadelelerine ek olarak sendikalaşma hakkı elde edebilmek için de önemli mücadeleler verildi. Örneğin Tuzla'daki Tarkett fabrikasında patron, başlangıçta emekçilerin sendika hakkını tanımadı ve zamsız çalışmayı dayattı. Ancak 18 Eylül 2024'de başlayıp 17 Şubat'ta sona eren

grev sayesinde emekçilerin hakları tanındı. İstanbul Çatalca'daki Polonez fabrikasında ise sendikalaştıkları için işten atılan 135 emekçi 6 ay direniş sürdürdü ve sonunda emekçilerin 6 aylık ücretlerinin ödenmesi, sendikal tazminat almaları ve fabrikada sendikal hak tanınacağı konusunda anlaşmaya varıldı.

Bazı sendika yönetimlerine karşı da mücadele etmek gerekti

Bazı mücadelelerde emekçiler sadece patronlara karşı değil, üye oldukları sendika yönetimlerine karşı da mücadele etmek zorunda kaldı. TÜPRAŞ'ta sendika yönetiminin, emekçilerin iradesini hiçe sayarak gece yarısı düşük zamma imza atması üzerine emekçiler rafinelerde 2 günlük direniş yaptı. Ama Kamu ve belediye emekçilerinin yaptığı mücadelelerde ise kazanımlardan çok yenilgiler alındı. Yaklaşık 600 bin kamu emekçileri talep edilen % 85 zam yerine % 16 ile sınırlı kaldı. 4 milyon memur ve 2.5 milyon memur emeklisi ise 2026 yılı için yüzde 18 ve 2027 yılı için ise yüzde 8.5 ile sınırlı kaldı. Yine de işçi sınıfı toplumdaki dinamizmini ve gücünü koruyor... ümidimiz de onda.(02.09.25)

Van'da kayyım tarafından işten atılan 223 işçinin mücadelesi

Van Büyükşehir Belediyesinde kayyım tarafından işten atılan 223 işçinin direnişi 27 gündür devam ediyor.

Dabağöğlu Parkı'nda bir araya gelen işçilerin DİSK binasına kadar yaptıkları yürüyüşe çok sayıda demokratik kitle örgütü, yurttaşlar ve siyasi parti temsilcileri katıldı. Eylemde: "223 işçinin haksız ve hukuksuzca işten çıkarılması kabul edilemez", "işimizi geri istiyoruz", "Direne direne kazanacağız", pankartları taşındı. Ve sık sık "Kayyım gidecek, emekçiler gelecek" sloganları atıldı.

İşten atılan bir işçi, "Bizler, 223 emekçi; iradesi gasp edilen Van halkının sesi, emeğin onurlu direnişçileri olarak

buradayız. Ne işimizi ne onurumuzu kayyıma teslim etmeyeceğiz, çünkü biliyoruz ki bu mücadele sadece bizim değil, ülkenin dört bit yanında sömürülen, hakları gasbedilen, emeği yok sayılan milyonların mücadelesidir... Bugün Van'da, kayyımlar, halkın iradesini yok saymakla kalmamış, emekçilerin alın terini de hiçe saymıştır... Bizler, emeğin değerini bilenler olarak susmayacağız." ... "Direnişimiz sadece Van için değil; İstanbul'da sabahlara kadar vardiyalarda çalışan işçi için, Zonguldak'ta maden ocağında can veren sömürülen işçi için, tarlada güvencesiz, Antep'te tekstil atölyesinde işçi için, kuryelik yapan gençler için, tüm işçi sınıfı için bir çağrıdır...

Bugün burada Van'da yükselttiğimiz ses, yarın ülkenin dört bir yanında yankılanacaktır. Bu direniş, emeği sömürülen herkese cesaret verecek kayyum zihniyetine karşı halkın iradesini ve emeğin gücünü artıracaktır." İşçilerin talepleri: işten çıkarılan 223 işçiyle ilgili karar derhal geri alınmalıdır.

Mahkeme kararıyla işe dönme hakkı kazanan kişilerin tekrar işten çıkarılması açık bir suçtur.

AKP hükümetinin kayyımlar yoluyla yaptığı saldırılar sömürü düzeninin bir parçasıdır. İşçi sınıfı bunlara karşı da direniyor ve haklı olarak direnmeye de devam edecektir. (28.08.25)

Antalya: Side Win Otel işçilerinin mücadelesi

Antalya'nın Manavgat ilçesindeki Side Win Otel'de çalışan işçiler ücretlerinin ödenmemesi ve çalışma koşullarının kötü olması nedeniyle tepki gösterip iş bıraktı. DİSK temsilcisi Mahir Doğan'a göre otelde yaklaşık 650 kişinin çalıştığı, ancak elektriğin ve suyun kesik olduğunu belirterek, "müşteriler çıkış yapıyor, işçiler dışarıda bekliyor. Ödeme yapılacağı sözü verilmişti, yapılmadı" dedi.

Kötü çalışma koşulları, izinsiz mesai

Otelde çalışan bir işçi şunları anlattı: "Dokuz günün

sonunda izinli olmama rağmen "izin yaparsan çıkışın verilir" dediler. Gitmedim ama 3-4 kez arayıp zorlandım. Ücretler hala ödenmedi. Ben 30 gündür çalışıyorum, hiç ücret almadım... Sorun sadece ücret değil çalışma şartları da çok kötü."

Bir başka işçi ise "önceki aylardan kalan ödemelerin yapılmadığını ve ücretlerin sürekli bir ay gecikmeli yatırıldığını söyledi: "Burada çalıştığımız günden beri paralar hep gecikmeli yatırılıyor. Kavga dövüşle alıyoruz." Dedi.

Oteldeki iş bırakma eylemi operasyonları aksattı.

Elektrik ve su kesintileri, mutfak ve temizlik hizmetlerinin aksamasına yol açtı. Müşteriler lobide beklemek zorunda kaldı. Turla gelen müşteriler tur şirketlerini arayarak durumu bildirdi.

DİSK temsilcisi işçilerin şu anda otel dışında beklediğini, ödemeler yapılmazsa çalışmaya dönmeyeceklerini söyledi. İşçilerin çoğunu, ödeme yapılsa bile işe dönmeyi düşünmediğini ekledi. Bu gibi otel patronları emekçilerin sırtından servetler ediniyorlar. (27.08.25)

Siyasetin Gündemi

6.5 milyon kamu emekçisi ve emekçinin sendikaları tarafından satışı

6.5 milyon kamu emekçisi (memur) ve memur emeklisini kapsayan toplu sözleşmeleri aylarca süren oyunlar ve pazarlıklar sonunda büyük bir satış ve ihanet ile ağustos ayı sonunda sonuçlandı. Hükümetin ilk teklifi, 2026 yılı için 6 aylık dilimler halinde yüzde 10 ve yüzde 6 oldu. 2027 yılı teklifi ise yüzde 4 artı yüzde 4 şeklindeydi. Masada yetkili sendika olarak bulunan Memur Sen, taban aylığına 10 bin TL dahil olmak üzere 2026 yılı için yüzde 88, 2027 yılı için ise yüzde 46 oranında zam talep etti.

Hayat pahalılığının son yıllarda yüzde 100 civarında seyrettiği bir ortamda hükümetin böyle gülünç rakamlar önermesi gerçekten akıl işi bile değildir. Hükümeti yönetenler Ay'da mı yoksa Mars gezegeninde mi yaşıyorlar! Ama tabii ki Erdoğan hükümet yetkilileri, memurları temsil eden sendikaların "cepte keklik" olduğunu göz önünde bulundurarak böyle tekliflerde bulunabildiler.

Aylarca süren görüşmelerden sonra "eylemler" gündeme geldi. 18 Ağustos 2025'te bir günlük göstermelik iş bırakma eylemi yapıldı ve eş zamanlı olarak, başta Ankara olmak üzere çeşitli eylemler düzenlendi. Ancak gerek iş bırakma gerek eylemler belirleyici sendika olan Memur-Sen ve Kamu-Sen ile ortaklaşa yapılmadı. Göstermelik, dağınık

ve zayıf eylemler tertiplendi. Daha da önemlisi ses getirebilecek iş bırakma eylemleri düzenlenmedi. Yani hükümeti sıkıştırabilecek ve ona ciddi önerilerde bulundurabilecek şartları yaratmak için en ufak bir gayrette bulunmadılar. Sadece memurların haklarını "savunurlar gibi" yaptılar.

Memur-Sen, Ankara'da Türkiye'nin dört bir yanından katılım sağlayarak bir yürüyüş ve miting düzenledi, ancak bu eylem de Memur-Sen'in üye sayısı göz önünde bulundurulduğunda ciddi olmadığı anlaşıyor.

Hükümetin tavrı

18 Ağustos eylemlerinin ne kadar "iş olsun diye" göstermelik olduğunu ve hükümeti hiç de zor durumu düşürmeyeceğini gören hükümet yetkilileri "çok rahat davranıp" komik artışlar önerdiler: taban aylığına 1000 TL teklif ederken, 2026 yılı için tekliflerini birer puan artırarak yüzde 11 ve 7 yaptı. 2027 yılı içinse yeni bir teklif yapmadı. Sonuç olarak 2026 yılı için 18.8 ve 2027 yılı için ise yüzde 8.2 'lik bir zam önerisi ile sınırlı kaldı.

Memurların gerçekten çıkarlarını savunan bir sendika böyle bir tutum karşısından hemenden genel bir eylem planı hazırlayıp tepki gösterip emeğin gücünü göstermesi gerekiyordu. Ama Memur-Sen ve Kamu-Sen yalpalamaya başladılar.

Memur-Sen, konuyu kamu işçisi ve kamu görevlisi tartışmasına yönlendirmeyi tercih ederek, Memur-Sen Başkanı, utanmaz ve kışkırtıcı bir şekilde ve üslupla kamu işçilerinin ücretlerini hedef gösterdi. Kamu işçilerine karşı küçümseyici bir üslup kullandı. Bu ise, kamuda işçi-memur gerginliğini artırmaktan başka bir işe yaramadı.

Memur-Sen hamisi olan hükümeti rahatsız etmek istemedi ve devamlı olarak soyut ve belirsiz bir "kamu işvereni" ifadesini kullanmayı tercih etti. Yani tek yaptığı şey "bir şovdan ibaretti".

Boykot niye uygulanmadı

Görüşmelerde anlaşma sağlanmaması durumunda gündeme Kamu Görevlileri Hakem Kurulu (KGHK) geldi. KGHK 11 üyeden oluşuyor: 6 üyesini doğrudan, 1 üyesini ise dolaylı olarak Cumhurbaşkanı atıyor. 4 üyesi ise masadaki 3 konfederasyondan geliyor. Kurulda Memur-Sen 2, Kamu-Sen bir, Birleşik Kamu-İş ise 1 üye ile temsil ediliyor. Sonuç itibarıyla Kurulda hükümetin açık ara bir üstünlüğü bulunuyor. Yani Hakem Kurulu hükümetin kararlarına hiç de karşı çıkmıyor ve bu da açıkça geçmiş kararlara bir göz atıldığında görülüyor.

Sendikaların Hakem Kuruluna katılma zorunluluğu diye bir şey yoktur ve sendikalar üyelerini gerçekten savunmak istediklerinde Kurul'a

katılmamakla sendikalar süreci tıkayıp konuyu kitlelerin gündemine getirebilirler. Kamuoyundan gelen yoğun baskılar nedeniyle Memur-Sen Hakem-Kuruluna başvurmadı. Ancak böyle bir şey tek başına yeterli değildir. Memur-Sen Kurul'a başvurmadı ama hükümet başvurdu ve sonunda istediğini elde etti. Yani Memur-Sen kayıkçı dövüşü yaptı ve hükümetin değirmenine su taşıdı. Hakem Kurulu en az 8 üyenin katılımıyla toplanabiliyor. Eğer sendika temsilcileri katılmazsa kurul toplanamıyor ve karar alınamıyor. Sendikalar toplantıyı boykot ederek engelleyebilirlerdi. Toplanamayan kurul nasıl karar alabilir! Nitekim Birleşik-Kamu-İş kurula katılmama kararı aldı. Ancak Kamu-İş ve Memur-Sen Kurul'a katılarak satılmış sendika görevlerini yerine getirdiler: üç temsilci ile toplantıya katılarak gerekli çoğunluğu sağladılar ve Kurul'un karar almasının önünü açtılar. Hakem Kurulu toplantısına katılan Memur-Sen

ve Kamu-Sen hükümet ile suç ortaklığı yapmış oldular

Güdümlü sendikacılığın Hakem Kurulu oyunu, kamu görevlilerinin elindeki son mücadele mevziisini de ortadan kaldırdı. Kurula gitmeselerdi hükümet büyük baskı altında kalacak ve oyun bozulacaktı. Kamu görevlileri hiçbir kayba uğramayacaklardı. Şimdi ise 6.5 milyon memur ve memur emeklisi iki yıl boyunca hükümetin verdiği gülünç zamma mahkum oldular.

Tercih, daha iyi haklar için siyaset ve mücadeleye devam etmek ile Hakem Kuruluna razı olmak arasındaydı. Mücadeleyi kitlesel eylemlere dönüştürülebilirler seydi mutlaka istenilen haklar elde edilecekti diye bir garanti olmasa bile bu verilen zamlardan kat be kat daha fazlasının alınabileceği gayet mümkündü. Son yapılan emekçi mücadeleleri bunun gayet mümkün olduğunu açıkça gösteriyor. Örneğin birkaç ay önce metal işçilerinin dayatmasıyla alınan grev kararını hükümet yasaklayarak patronları desteklemek istemiş

olsa da metal işçileri kararlı bir şekilde bu yasağı hiç takmayarak grevlerini başlattılar ve zafer elde ettiler.

26 Ağustosta Kamu İşveren dördüncü toplantısında 2026 yılı için sunduğu teklifi aynı bıraktı, 2027 yılında ise tekrarıyla gidildi. 2026 ilk 6 ay için % 11, ikinci 6 ay için % 7. 2027 ilk 6 ay için % 5 ve ikinci 6 ay için % 4 taban aylığına bin lira zam yapıldı.

Memurların hakkını savunduğu iddia eden sendikaların hükümete uşaklık etmesi sonunda memurların hakları satılmış oldu. Ortada mücadeleyle vücut bulmuş, sendikal yapılar yok. Hükümetle ve hükümet ortağı ile içli dışlı olan yapılar var. Karşılıklı çıkarlar söz konusu. Onlar makul sınırlar içerisinde kalarak kamu görevlilerini kontrol ediyor ve uysallaştırıyorlar. Karşılığında ise üyeleri ve aidatları garanti ediyorlar.

Memurlar gerçekten haklarını almak isterlerse seferber olup kendi güçlerine güvenerek mücadele etmelidirler. (29.08.25)

ASHB bakanlığına bağlı, SYDV'de çalışan Koop-İş üyesi işçilerin zaferi

Aile ve Sosyal Bakanlığı'na bağlı Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı'nda (SYDV) çalışan Koop-İş üyesi işçiler, kamu çevre protokolünde bağitlanan zamların uygulanmaması üzerine greve çıktı.

Devletin protokoldeki artış yerine memurlara verilen yüzde 11+7 oranını dayatmasına karşı tepki gösteren Türkiye

genelinde bin üç kurumda çalışan yaklaşık 10 bin işçi grev kararını uyguladı. Evrensel gazetesinin haberine göre SYDV işçilerinin grevin beşinci günündeyken (29 Ağustos günü başlatılan grev) Türk-İş temsilcisi Aile Ve Sosyal Hizmetler Bakanı ile görüşti. Görüşme ise anlaşmayla sonuçlandı.

İşçilere KÇP'de (Kamu Toplu İş Sözleşmeleri Çerçeve Protokolü) uygulanan zam oranı uygulanacak. İlk 6 ay için % 24, ikinci 6 ay için % 11, üçüncü 6 ay için % 10 ; dördüncü 6 ay için ise % 6 zam uygulanacak. (02.09.25)

Uluslararası Gündem

Üç yıllık savaşın ardından, dünyayı yöneten haydutlar Ukrayna'yı paylaşmaya hazır

15 Ağustos'ta Alaska'da bir araya gelen Trump ve Putin, birbirlerine nezaket gösterisinde bulundular. Barış anlaşması veya ateşkes sağlanamadı, ancak iki lider, Ukrayna Cumhurbaşkanı Zelenski'nin katılımına izin verilmeden, yaklaşık üç saat boyunca Ukrayna'nın kaderini tartıştı. Bu görüşmelerin içeriği hakkında hiçbir bilgi sızmadı, ancak Trump'ın Rusya'nın Ukrayna'nın bazı topraklarını ilhak etmesini kabul ettiği çok açık.

Böylece, Ukrayna ve Rusya halklarının canını pahasına bölgede üstünlüğünü kim sağlayacak diye çatışan Amerikan ve Rus liderler, Ukrayna'yı parçalamak için anlaşmaya vardılar! Tüm bunlar, yüz binlerce kişinin yaralanmasına, sakat kalmasına veya ölümüne neden olan üç yıllık bir kardeş savaşının ardından gerçekleşti.

Halkların isteklerini hiç sayarak onları birbirlerine düşürmek ve daha iyi egemenlik kurmak, emperyalist dünyada yöneticilerin her zaman kullandığı bir yöntem olmuştur. Ve bu konuda Trump, Macron ve benzerleri Putin'den daha iyi değiller! Avrupalı liderler öfkelenmiş gibi davranıyorlarsa, bunun tek nedeni kendilerini dışlanmış hissetmeleridir. Macron ve Avrupalı meslektaşları, kapitalistlerinin Ukrayna'nın yağmalanmasından birkaç kırıntı elde etme hakkını savunmak için müzakere masasında yer talep ediyorlar. Batı liderleri, bu savaşın sorumluluğu tamamen kendilerine ait olmasına rağmen, Ukrayna'nın güvenliğini önemsediklerini iddia etme cüretini gösteriyorlar. Otuz

yıl boyunca, NATO birlikleriyle Rusya'yı çevreleme politikası izlediler. Bu baskılara tepki olarak Putin, temsil ettiği ayrıcalıklı kesim ve oligarkların çıkarlarını korumak için Şubat 2022'de Ukrayna'yı işgal etti. Kremlin'in şefi, acımasız ve canice yöntemler uygulayan bir diktatördür. Ancak Batılı liderler de, emperyalist çıkarlarını savunmak için üç yıl boyunca savaşı körükleyerek halklara ve onların acılarına aynı aşağılamayı gösterdiler.

Trump, bu savaşın sona



ermesini istiyor, çünkü ABD zaten bu katliamın büyük galibi. Sermayeleri, Ukrayna ekonomisinin büyük bir bölümünü ele geçirdi. Tröstleri, silah ve diğer birçok malzeme sağlayarak zenginleşti. Ve ABD, Rus gazı ve petrolüne uygulanan ambargodan yararlanarak Avrupalı rakiplerini geride bıraktı.

Trump ve Putin, ganimeti paylaştıkları haydutlar gibi davranıyorlar. Paylaşım, birliklerin ilerleyişine bağlı olduğu için çatışmalar şiddetleniyor ve her gün cephede ve geride birçok Ukraynalı ve Rus hayatını kaybetmeye devam ediyor. Mevcut müzakereler sonunda bir anlaşmaya varılırsa, barış muhtemelen iki savaş arasındaki bir ateşkes olacak. Krizdeki emperyalist dünyada, giderek

şiddetlenen ekonomik savaş, giderek artan gerginliklere yol açıyor. Afrika ve Orta Doğu, büyük güçlerin manevralarının beslediği savaşlarla harap durumda. Ve ABD ile Çin arasındaki ekonomik çatışma nasıl gelişecek? Devletlerin politikasının arkasında, telleri elinde tutan rakip burjuvazilerin iştahları ve rekabetleri var.

Fransa gibi en gelişmiş ülkelerde bile, bu uluslararası rekabet ve rekabetler işçileri doğrudan vuruyor. Büyük patronlar ve hükümet, rekabet adına bize karşı şiddetli bir sosyal savaş yürütüyor, işleri, emekli maaşlarını, sağlık sistemini, eğitimi hedef alıyor... Ekonomiyi yöneten azınlık sömürücü kesim, kârları için bizi ölüme sürüklemeye hazır! Yarın, çıkarları gerektirirse, bugün

Ukraynalıların yaşadığına benzer bir savaşta bizi ölüme göndermekten çekinmeyecekler.

Mücadele etmemiz gereken, bu sosyal sınıf ve onun hakimiyetidir, sadece şu anki temsilcileri değil. Onun ortadan kalkması için onu devirmek, yani mülksüzleştirmek ve toplumu ve ekonomiyi dünya ölçeğinde kolektif olarak yönetmek gerekir. İşçiler, ekonominin kalbinde yer almaları ve ekonomiyi işletmeleri nedeniyle, toplumu kökünden değiştirebilecek tek sosyal güçtür. Kapitalizmin bize vaat ettiğinden farklı bir gelecek için çalışmak isteyen herkes, bu programı, yani devrimci komünist fikirleri savunan bir partinin ortaya çıkması için güçlerini kullanmalıdır. 18 Ağustos 2025 tarihli şirket bültenleri (LO, 20.08.25)

Savaş ve ticaret

Alaska'da ve ardından Washington'da, Ukrayna'daki savaşla ilgili tartışmalarda, görünüşe göre, savaşın ekonomik yönü ele alınmadı. Resmi açıklamalarda bu konuya pek değinilmemiş olmasının nedeni, dünya liderlerinin Ukrayna'da barışın yeniden tesis edilmesi için gerekli koşullar hakkında yaptıkları açıklamaların ardında yatan ekonomik çıkarları ortaya çıkarmak istememeleri olabilir. Savaşın tahrip ettiği bu ülkenin yeniden inşasının maliyeti şimdiden yüz milyarlarca avroya ulaştığı biliniyor. Ve bu durumdan dolayı zevkten kuduran Batılı güçlerin liderleri, kapitalistlerini bu pazarda en iyi şekilde konumlandırmaya çalışıyorlar.

Zelenski'yi destekleme konusundaki beyan ettikleri endişelerinden çok daha fazla, Macron, Merz ve Starmer'in, Trump ve Putin'in uzak tuttuğu Ukrayna müzakereleri masasına sızmak için yaptıkları kıvrımları açıklayan şey budur. Macron ve Starmer, aylardır, kendi iddialarına göre Ukrayna'nın askeri güvenliğini sağlamak için Fransız ve İngiliz askerlerini Ukrayna'ya göndermeyi teklif ettiler. Aslında, onlar için mesele,

Kiev ordusunun ayrıcalıklı tedarikçileri olarak silah sanayilerini yerleştirmek ve ABD'nin Ukrayna'nın ekonomik zenginliklerinin çoğunu ele geçirmesine izin vermemek için, hem gerçek hem de mecazi anlamda alanı işgal etmektir. Ayrıca, devam eden savaş, büyük şirketlerin – Ukrayna'daki Cr dit Agricole'un yan şubesi gibi Avrupa bankaları da dahil – bu ülkenin ekonomisinde giderek daha fazla yer edinerek başarılı



19 Ağustos'ta Ukrayna'nın doğusundaki Kostiantynivka'da meydana gelen bombalı saldırının ardından.

sonuçlar elde etmesini engellemiyor.

Batı'nın büyük şirketlerinin Rusya'daki faaliyetleri ise medyada daha da az yer buluyor. Amerikan CNN kanalı bir istisna oluşturuyor ve Alaska'daki zirvenin yapıldığı gün “Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa, yıllardır süren savaşa rağmen Rusya ile milyarlarca dolarlık ticaret yapmaya devam ediyor” başlığını attı. Elbette,

Rusya'nın Amerika ve Avrupa ile ticareti 2022'den bu yana sırasıyla % 90 ve % 86 oranında düştü. Ancak CNN'in araştırması, “yüzlerce Batılı şirketin Rusya'da faaliyet göstermeye devam ettiğini” ortaya koyuyor. Araştırma ayrıca, Rusya'nın Batı'ya hidrokarbon ihracatı azalırken, gübre, uranyum, plütonyum ve nikel ihracatı arttığını da belirtiyor.

Birkaç ay önce, Trump Zelenski'yi Ukrayna'nın nadir toprak elementlerini Amerikan şirketlerine devretmeye zorladığında, Putin daha da ileri gitti. Rusya'nın elinde bulunan Ukrayna topraklarının stratejik metaller açısından daha da zengin olduğunu belirten Putin, Kremlin'in bu kaynakları işletmek için ABD ile işbirliğine açık olduğunu da ekledi.

Anchorage'da planlanan gala yemeği iptal edildi. Yine de, işlerin, ticaretin ve nihayetinde kârların yeniden canlanması ve gelişmesi, sözde barış görüşmelerinin gündeminde önemli bir yer tutuyor. Ve bu, halkların gözünden gizli kalmaya devam etse de, halklar Ukrayna ve Rusya'nın yanı sıra Amerika ve Avrupa'nın zenginleri ve kapitalistlerinin çıkarları için kanlarını dökmek zorunda. (LO, 20.08.25)

Eylemler devam ediyor



Sirri petrol terminalinde işçiler grevde.

İsrail ve ABD'nin bombardımanları İran'da yüzlerce kişinin ölümüne ve bazı altyapıların tahrip olmasına neden oldu. Ancak, bu saldırılardan önce İran'ı sarsan eylemler devam ediyor. Bir yandan, bu savaş rejimin polisi muhaliflere ve özellikle sendika militanlarına, ama aynı zamanda sınır dışı edilmeye direnen Afgan göçmenlere karşı baskılarını yoğunlaştırmasına olanak sağladı. Bazıları İsrail'in emrinde oldukları suçlamasıyla idam cezasına çarptırıldı ve asıldı. Ağustos ayının başından bu yana İran'da 166 idam gerçekleştirildi. Ancak diğer yandan, toplumun büyük bir kesimi tarafından nefret edilen hükümet, bu emperyalist saldırıyı kullanarak ulusal birliği sağlamayı başaramadı.

Grevler çoğunlukla ücretlerle ilgili: Örneğin, Belucistan'daki Konarak Hastanesi'ndeki hemşireler, aylarca ödenmemiş maaşlarını

talep ediyorlar. Petrol ve gaz sanayinin işçileri, ücretlerini artıracak yasaların uygulanmasını talep ediyorlar. Kadınlara dayatılan apartheid ile damgalanmış bu toplumda, kadın kamyon şoförleri erkek meslektaşları ile aynı şekilde harekete geçiyorlar ve kendilerini hayatta kalmaya zorlayan rejime karşı öfkelerini yüksek sesle dile getiriyorlar. Yıllardır yıllık enflasyon oranı %30'un üzerinde ve baharda %40'a ulaşma tehlikesi varken, maaşlar sadece ekmek ve pirinçle beslenerek bile ancak hayatta kalmaya yetiyor.

Elektrik kesintilerine karşı da gösteriler düzenleniyor ve bakım eksikliği ve özellikle sıcaklığın 50 dereceyi aştığı durumlarda bunun yol açtığı sonuçlar kınanıyor. İran, her yaz sıcak dalgaları ve su kıtlığına neden olan küresel ısınmanın etkilerinden özellikle fazla etkileniyor. Kuraklık, rejimle bağlantılı sanayiciler ve büyük çiftlik sahipleri

tarafından yapılan su hırsızlığıyla daha da kötüleşiyor. Halk bu kişileri "su mafyası" olarak adlandırıyor. Barajların kurumasının sonucu olarak, günde birkaç saat elektrik kesintileri yaşanıyor, ayrıca çalışan pompa bulunmaması nedeniyle su kesintileri de yaşanıyor. 23 Temmuz, rekor sıcaklığın yaşandığı gün, su kıtlığıyla başa çıkmak için birçok büyük şehirde tatil ilan edildi, günlük 130 litreden fazla su tüketen bireyler ise ceza ile tehdit edildi. Geçen kış da aynı nedenlerle fabrikalar haftada iki gün kapatılmıştı. Şimdi Ağustos ayında, kesintiler her gün iki saat sürüyor. Bu kısıtlamalara karşı yapılan protestolar doğrudan rejime yöneliktir ve öfke giderek artmaktadır. Birçok işçi biraz un almakta bile zorlanırken, su ve elektriğin kesilmesi... bu, bardağı taşıran son damla oluyor! (LO, 27.08.25)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Aralık 1991: SSCB'nin sonu, komünist fikirlerin sonu değil

Aralık 1991'de Batılı yorumcular, Sovyetler Birliği'nin (SSCB) dağılmasını ve on beş farklı devlete bölünmesini komünizmin başarısızlığı olarak sunarak sevinçle karşıladılar. Bir sözde entelektüel, tarihin sonuna geldiğini, kapitalizmin insanlığın aşilamaz ufku haline geldiğini iddia etti. Emperyalist güçlerin liderlerine ve medyaya inanacak olursak, demokrasi, özgürlük ve refah, SSCB'den çıkan cumhuriyetlere vaat edilmişti. SSCB'nin dağılmasının sosyal, ekonomik ve siyasi açıdan yol açtığı feci sonuçları görmemek elde değil: eşitsizliklerin patlaması, birçok eski Sovyet cumhuriyetini geriye götüren ve Rusya nüfusunun dörtte birini bile etkileyen yoksulluk ve sayısız silahlı çatışma...

Dünya devrimi perspektifiyle doğan SSCB

30 Aralık 1922'de kurulan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği, Ekim 1917 proleter devriminin bir ürünüydü. Sovyet Rusya'ya karşı emperyalist müdahale, onun yıkılmasıyla sonuçlanmadığından, proletarya tarafından zaferle savunulan topraklar, Rusya, Ukrayna, Belarus ve Transkafkasya cumhuriyetlerinden oluşan bir

federasyon halinde birleşti. Bu devletin toprakları, onu dünyanın en büyük devleti yapıyordu.

SSCB'nin varlığı, üretim araçlarının özel mülkiyeti ve piyasa yasalarının ekonomi üzerinde hakimiyeti olmayan, kapitalizmden farklı bir yolun mümkün olduğunu kanıtlıyordu. İşçi sınıfının, devleti kendi yöneteceği bir toplum kurabildiğini gösteriyordu. Bu nedenle emperyalizm, SSCB'nin devrimci kökenlerini asla affetmedi.

Stalinist bürokrasinin asalaklığı

1920'lerin başında devrimci dalganın gerilemesi, SSCB'nin izole olmasına yol açtı. Devletin başında, proletaryanın iktidarını gasp eden ayrıcalıklı bir sosyal tabaka, bürokrasi, gelişti. Bürokratlar kapitalist değildi. Zengin olmayı arzuluyor olsalar da, SSCB'de hiç kimse devrimin kolektifleştirdiği üretim araçlarına resmi olarak sahip olmaya yetkili değildi. Az çok gizli olan servetleri, yalnızca denetledikleri devlet kaynaklarının ve ekonomik kuruluşların talanından geliyordu. Bürokrasinin farklı kesimleri arasında süren devletin servetini paylaşmak için sürekli bir mücadele vardı. Stalin, bu çekişmelerin SSCB'nin istikrarını ve

bürokrasinin çıkarlarını tehlikeye atmasını önlemek için tüm topluma ağır bir diktatörlük dayattı. SSCB'yi izole edilmişlikten ve göreceli geri kalmışlıktan kurtarabilecek tek yol olan dünya devrimi perspektifine sırtını dönen Stalin, "tek ülkede sosyalizm" sloganını ortaya attı. Devrim hedeflerine ve enternasyonalizme sadık kalan muhalifler katledildi.

Piyasa kanunlarının dışında bir ekonomik gelişme

Sovyet ekonomisi, devrimin yarattığı dinamizm sayesinde inşa edildi. Burjuvazi mülksüzleştirildikten sonra, tüm Birlik çapında birbirini izleyen beş yıllık planların uygulanması üretimi yönlendirdi. Sovyet sanayisi, 1929 krizinin etkisiyle dünya ekonomisi çökerken, hızla gelişti. Bu muazzam ekonomik büyüme, Stalinist bürokrasinin düşmanı Troçki'nin, bürokrasiye ve geri kalmış bir toplumun kusurlarına rağmen, sosyalizmin "Kapital'in sayfalarında değil, dünya yüzeyinin altında birini kaplayan bir ekonomik alanda zafer hakkını kanıtladığını" yazmasına neden oldu. Diktatörlük ve bürokrasiye rağmen, İkinci Dünya Savaşı'nın yol açtığı yıkıma rağmen, ekonomik gelişme 1970'lere kadar devam etti ve

Sovyetler Birliği, ABD'nin ardından dünyanın ikinci büyük ekonomik gücü haline geldi.

SSCB'nin dağılması

1953'te Stalin'in ölümüyle, bürokratlar arasındaki çekişmeler devletin tepesine kadar uzanan şiddetli bir mücadeleye dönüştü. Neredeyse otuz yıl boyunca bastırılan bu çekişmeler, 1982'de Brejnev'in ölümüyle genel bir çatışmaya dönüştü. İktidarını sağlamlaştırmak için, Mart 1985'te Komünist Parti'nin yeni genel sekreteri seçilen Gorbaçov, on beş Sovyet cumhuriyetinin yönetici klanlarına artık güvenemezdi: giderek güçlenen bu klanlar, merkezi iktidara karşı bağımsız hareket ettiklerini açıkça gösteriyorlardı.

Gorbaçov, bürokrasinin bazı kesimlerinde, entelektüel küçük burjuvazide ve daha geniş anlamda Batı modelinden etkilenen bir kısmı kamuoyunda başka destekçiler aradı. Sistemin ve ekonominin yeniden yapılandırılmasından, perestroykadan söz etti. Glasnost'un, ifade özgürlüğünün gerekliliğini vurguladı. Özellikle her cumhuriyetin cumhurbaşkanının seçimi için bir miktar genel oy hakkı getirdi. Sonunda, fırsatı olan herkese özgürce zenginleşme umudu verdi. Ancak bu alanda, kendisinden daha

demagog olanlar tarafından geride bırakıldı. Haziran 1991'de Rusya Cumhuriyeti'nin başına seçilen Yeltsin, cumhuriyetleri merkezi iktidardan olabildiğince daha bağımsız olmaya teşvik etti. Cumhuriyetler bunu yaptılar ve sonunda Birlik dağıldı, Gorbaçov istifa etmek zorunda kaldı ve 25 Aralık 1991'de SSCB'nin sonu resmen ilan edildi.

İşçiler ve halklar için bir gerileme

SSCB, kapitalizmi övenlerin çıkarıcı iddialarının aksine, ekonomisinin çöküşü nedeniyle yok olmadı. Devletin parçalanmasına ve şiddetli bir ekonomik çöküşe neden olan, bürokrasinin artan asalaklığıyla bağlantılı bir sürecin sonucu olarak,

geçirmek için birbirleriyle yarıştılar.

1990'ların sonunda, 1998'deki finansal çöküşün ardından, eski SSCB ülkelerinin istikrarı, ekonomik ve siyasi kaos, üst düzey yöneticilerin büyük çaplı soygunları, milliyetçiliğin patlaması ve etnik çatışmalar nedeniyle tehlikeye girdi. 2000 yılında Rusya'nın başına gelen Putin, bürokrasinin genel çıkarları doğrultusunda "dikey iktidar"ı yeniden kurmayı kendine görev edindi. İş adamlarının devlete boyun eğmelerini ve vergilerini ödemelerini zorunlu kılarken, Rusya'nın dünya pazarına yeniden entegrasyonu perspektifiyle onların yağmalamalarına izin verdi. Ancak krizdeki kapitalizm, uzun zamandır ilerleme yeteneğine sahip değil.



Ukrayna, Belarus ve Rus liderler Kravçuk, Şuşkieviç ve Yeltsin, 8 Aralık 1991'de SSCB'nin dağılmasını imzaladılar.

yukarıdan aşağıya doğru bir parçalanma yaşandı. Rusya'da Yeltsin fiyatları serbestleştirdi, fiyatlar fırladı ve özelleştirme programları başlatıldı. En iyi konumdaki bürokratlar şirketleri parçalamak ve ele geçirmek için acele ettiler. Şirketleri bölüşmek ve ekonomide hızlı bir şekilde kâr getirebilecek her şeyi ele

Sovyetler Birliği'nden miras kalan ekonomi ve sosyal ilişkileri, bir azınlığın zenginleşmesine izin vermek dışında, etkili bir şekilde kapitalizmi yerine getiremiyor. SSCB'nin sonu, Stalinizmin kanlı bir şekilde somutlaştığı gerici sürecin

belirleyici bir aşamasını oluşturdu ve şu anda yaşanan gelişmelerden sevinç duymak için bir neden yok. Gelecekte kurulacak bir dünya sosyalist işçi birliği, insanlığın ilerlemesini yeniden başlatacak tek umut olarak kalıyor. (LO, 14.12.16)

Güncel... Güncel... Güncel...

İsrail: Filistinlilerin planlı kıyımı

21 Ağustos'ta Netanyahu hükümeti, aşırı milliyetçiler Itamar Ben-Gvir ve Bezalel Smotrich'in baskısı altında, Gideon'un Arabaları II adlı planını uygulamaya koydu. Bu plan, soykırım politikasının yeni bir aşamasıdır. Beş ordu tümeni ve 60.000 ek yedek asker, Gazze şehrini tamamen işgal etmek için seferber edildi.

Mutlak güvenlik kontrolü adına İsrail, Al-Mawasi'nin "insani yardım bölgesi" olarak adlandırdığı, aşırı kalabalık ve ölüm tuzağına dönüşmüş bir gettoya zorla tahliyeyi dayatıyor. Bu adım, en az 63.000 Filistinlinin, %83'ü sivil, öldürüldüğü ve kıtlığın giderek kötüleştiği yaklaşık iki yıllık bir kıyım savaşına ekleniyor. İsrail bombalarının yol açtığı katliamdan hiçbir şey kaçamıyor: okullar, mülteci kampları, hastaneler bile hedef alındı. 25 Ağustos'ta, güneyin en önemli tıp merkezi olan Khan Younés'deki Nasser Hastanesi'ne düzenlenen iki İsrail bombasıyla en az yirmi kişi öldü, bunların arasında beş gazeteci ve yaralıları tahliye etmeye gelen sivil güvenlik görevlileri de vardı.

Netanyahu, Batılı liderlerin ikiye bölünmüş yalvarışlarından ve sahte protestolarından, Macron veya diğer liderlerin geç kalmış Filistin devletini tanıma taahhütlerinden korkacak hiçbir şeyi olmadığını gösteriyor. İsrail, fiilen başlıca emperyalist güçlerin desteğini almaya devam ediyor.

Ancak bu durum, sonunda İsrail halkının kendisinden gelen bir direnişle

askerlerin dörtte üçü yorgunluk, travma veya psikolojik rahatsızlıklardan acı çekiyor. Rishon LeZion'dan genç bir asker, "Hayatlarımız imkansız bir zafer için askıya alınmış durumda" diyor. Ahlaki itirazlar, etnik temizlik suçlamaları, Netanyahu'ya olan güvenin tamamen yitirilmesi: moral bozukluğu çok büyük ve açıkça ifade ediliyor. Bazı subaylar bile intihar niteliğinde veya rehinelere infazına yol

açabilecek operasyonlara karşı çıkıyor. Genelkurmay Başkanı Eyal Zamir, işgalin insani ve ekonomik bir "kara delik"e dönüşeceği konusunda uyarıda bulundu.

Gideon planı, bu şekilde sürekli savaşın ölümcül çıkmazını somutlaştırıyor. Filistinliler için soykırımı ve kıtlığı daha da ağırlaştırıyor.

İsraililer için ise, sonsuz bir savaş sürdürmek zorunda kalan gençliğin yıpranmışlığını ve umutsuzluğunu ortaya koyuyor.

Umut, pes etmeyi reddeden Filistin halkının cesaretinde ve İsrail halkının, kendilerinin de maruz kaldığı bir politikanın aracı olmayı reddeden azınlığında yatıyor. (LO, 27.08.25)



26 Ağustos'ta Kuzey İsrail'de savaşa karşı gösteri.

karşılaşabilir. 22 aylık savaşın ardından, orduda bir kriz devam ediyor: tahminlere göre, yedek askerlerin %50 ila %60'ı, yani 2023'ten bu yana seferber edilen yaklaşık 295.000 kişiden 100.000'den fazlası, göreve gelmeyi reddediyor. Uzun süreli seferberlik dönemleri – 300 gün, hatta bazen 420 gün – aile yaşamlarını mahvediyor. Yedek

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 40 TL / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 200 TL / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 400 TL / 10 € / 8 £.